

Félelemmel és örömmel

A világ legnagyobb csodája Húsvét hajnalán történt. Virradatkor a hét első napjának reggelén asszonyok sietnek a jeruzsálemi temetőbe, hogy szeretett Mesterük holttestét bebalzsamozzák. Döbbsen állapítják meg, hogy üres a sír, és örömmel élik át a feltámadott Krisztussal való találkozást. Lenyűgözi őket az élmény, a bizonyosság: Az Élet diadalmaskodott a halál felett! Ennek a győzelemnek lesznek ők az első tanúi, akik a Feltámadással való találkozást követően „félelemmel és örömmel” igyekeztek megvinni a jó hírt a tanítványoknak. Vegyes érzésekkel, de eltökélten sietnek az úton. A gyász fájdalmát felváltotta a feltámadás öröme, de a félelem még nem szűnt meg teljesen a szívükben.

Borzasztó dolog a félelem, minden erőnkkel megpróbáljuk kiiktatni az életünkéből, de be kell ismernünk, hogy az emberi életnek része a félelem. Földi életünk során teljes mértékben ettől nem szabadulhatunk meg. Azt gondolom nem attól lesz hiteles keresztyén életünk, ha azt a látszatot keltjük, hogy nincsenek félelmeink, hanem éppen attól, hogy beismerjük: időnként mi is félünk, de ezek a félelmek már nem uralnak bennünket, nem bénítanak meg, nem oltják ki szívünkéből az igazi krisztusi örömet, az örökélet bizonyosságát. Az említett ige alapján megállapíthatjuk, hogy a kettő együtt hiteles és biblikus: „félelemmel és örömmel”. Pál apostol írja a korintusiaknak: „*én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok*”. 1Kor 2:3 Az apostol őszintén vall félelmeiről, de bizonyosságát adja a bátorságnak, mely legyőzi gyengeségeit és félelmeit. Mivel „nem a félelemnek Lelkét adta nekünk az Isten”(2Tim1.7), ezért erőt és bátorságot merítve legyőzhetjük félelmeinket és ily módon részünk lehet a tartós öröm áldásában is. Megállapíthatjuk, hogy Húsvét után is van félelem, de a húsvéti ember szívében mindig nagyobb az evangélium feletti öröm, mint a szorongás. Jézus feltámadása egyszerre félelmetes és örvendetes. Ha az ember olyan dologgal találkozik, amit nem tud megmagyarázni és ráadásul az teljesen ellenkezik minden addigi tapasztalatával, akkor óhatatlanul félni kezd. A feltámadás csodája pontosan ilyen esemény. Ha a feltámadás tényét a Szentlélek által megértjük - önmagunktól erre képtelenek volnánk-, akkor ez a félelem istenfélelemmé válik, ami már nem is félelem, hanem öröm.

A feltámadás híre a későbbiekben is mindig félelmet és örömet váltott ki azokban, akik meghallották, akik tudomást vettek róla. Előbb félelmet, aztán örömet. Félelmet, mert Jézus Krisztus által „meglátjuk” mi van a halál után, beletekinthetünk a legnagyobb titok mélyébe. Titkot felfedni, titok mögé belátni mindig ijesztően hat. De a Húsvét bizonyosságában hittel valljuk, hogy a halál után feltámadás, örök élet van. A halál után Krisztus van, Ő vár bennünket. Milyen nagy megnyugvást és boldogságot ad az a tudás, hogy Jézus él, Őt nem lehetett a halál fogságában tartani.

A húsvéti örömhír, azt jelenti, hogy már nem kell félnünk a büntetéstől, az ítélettől, a haláltól, mert ott is ott van Jézus! Karl Barth, a húszadik század egyik legnagyobb teológusa mondta, hogy *húsvét óta a halál nem előttiünk, hanem mögöttünk van*. Ennek a jó hírnak csak örülni lehet. A félelemnek és az örömnak együtt kell jelen lennie életünkben. Ez a félelem nem azonos azzal, amit általában félelemnek nevezünk, és ez az öröm is más, amit ezen a szón közönségesen értünk. A kettő együtt jelenti a húsvéti bizonyosságot.

Drága Testvéreim! Lehet, hogy vegyes érzelmek érkeztek meg erre a húsvéti ünnepre. Lehet, hogy az ünneplésünkben is ott van az öröm mellett, a félelem is. Lehet, hogy már ott van az öröm, a remény, a bizakodás, a hitnek lángja már ott lobog lelketekben, de van még sok szomorúság is, nyugtalanság és félelem is. Ha vegyes érzelmekkel is, de ünnepelj! Félelemmel és örömmel ünnepelj, mert Jézus feltámadott, Ő él. És kérjed Istent az ének szavaival is:

„Szűnjetek meg, kétségeim,
Változzatok, félelmeim,

Reménységgé, örömkké,
mert nem alszom el örökké.” 233. ének

Áldott, örömmel teli húsvéti ünnepeket kívánok!